
Na Větrné hůrce

Vešel s takovým klením a hulákáním, že to byla hrůza poslouchat. Přistihl mě v okamžiku, kdy jsem cpala jeho synka do kredence. Hareton si už vypěstoval oprávněný strach z divošských projevů jeho lásky i z jeho šílených výbuchů vzteku, protože mu hrozilo, že ho otec buď k smrti umačká a udusí polibky, anebo jím mrští do ohně či třískne o zeď. Chudák radši ani necekl, ať jsem ho schovala, kam chtěla.

„Aha, načapal jsem vás!“ zahřměl Hindley a chňapl mě za kůži na šíji jako psa. „Blesky boží, vy jste se tu všichni spikli, že mi to děťátko zavraždíte! Teď to začínám chápat, proč ho jakživ nevidím. Ať mě čert vezme, Nelly, za to vám dám spolknout tenhle nůž! To není nic k smíchu, před chvílí jsem hodil Kennetha po hlavě do bažiny – jednoho či dva, co na tom! Někoho tady musím zabít, jinak nebude pokoj!“

„Ale pane Hindley, ten nůž není dobrý na chuť, krájela jsem s ním slanečky,“ smála jsem se. „Pěkně vás prosím, nemohl byste mě radši zastřelit?“

„Mohl nemohl, pošlu vás k čertu, jak sám budu chtít,“ bouřil. „Podle zákona smí přece pán trestat nepořádek v domě, a tady je boží dopuštění. Otevřte hubu!“

Držel nůž v ruce a špičku mi strkal mezi zuby, ale já se nikdy moc nebála, když řádil. Odplivla jsem si a stála na svém, že nůž páchne a že ho polykat nebudu.

„No když myslíte,“ řekl a pustil mě. „Vlastně teď vidím, že to není Hareton, ale nějaký škaredý uličník – to byl omyl, Nelly, laskavě mi prominete. Protože kdyby to byl Hareton, zasloužil by nasekat přes zadek, že neběží vítat tatínka. On zatím ječí, jako by si pro něj přišel bubák. Mládě nevděčné, přístup blíže! Tak ty, synu nehodný, budeš klamat milujícího, zhrzeného otce? Nelly, co říkáte, neslušelo by klukovi, kdybych mu přistříhl uši? Pes je potom divočejší a já nemám rád krotké – dejte sem nůžky – to bude vztekoun, to bude fešák! A vždyť je to pitomost, drzost je to, nechávat si uši – člověk je už tak dost velký osel a ještě uši k tomu! Tiše, tiše, děťátko – no,

kdopak by plakal? Pojd' sem, srdíčko, dej mi pusu! Co, ty nechceš? Hned mi dáš pusu, Haretone! Setsakra, já chci pusu! Panebože, zplodil jsem netvora! Na mou duši, já tomu spratkovi přerazím vaz!“

Ubohý Hareton ječel a kopal vši silou v otcově náruči a dvojnásob se rozeřval, když ho Hindley vynesl po schodech a zdvihl nad zábradlí. Křičela jsem, že z toho dítě dostane psotník, jak se vyděsí, a běžela jsem mu na pomoc. Než jsem k nim doběhla, Hindley zaslechl zdola nějaký hřmot a naklonil se přes zábradlí. Už málem zapomněl, že něco drží v ruce. „Kdo to jde?“ zavolal, protože slyšel čísi kroky dole u schodiště. Já jsem podle chůze poznala Heath-cliffa a rovněž jsem se naklonila, abych mu dala znamení, aby se radši do toho nepletl. Tím jsem na vteřinu pustila Haretona z očí. Chlapec sebou škubl, vyklouzl otcí, který ho nedržel pevně, a spadl.

Zamrazilo nás úděsem, ale vzápětí jsme viděli, že se chudáčku klukovi nic nestalo. V pravou chvíli se totiž Heath-cliff octl přímo pod ním, bezděky ho zachytil a postavil na nohy. Pak se podíval nahoru, aby zjistil, kdo tu nehodu zavinił. Představte si lakomce, který za pět šilinků prodá svůj výherní lístek a druhý den pozná, že na tom prodělal pět tisíc liber – nejinak se tvářil Heathcliff, když nad sebou spatřil stát pana Earnshawa. Obličej mluvil za něho – jak je zoufalý, že si sám překazil vytouženou pomstu. Stát se to někde potmě, věřím, že by byl zkusil svůj omyl napravit a rozbil by Haretonovi hlavu o schody. Ale takhle jsme všichni byli svědky, že mu zachránil život, a já už seběhla dolů a přitiskla drahého chráněnce k srdci. Hindley šel za mnou pomaleji, tou hrůzou vystřízlivěl a styděl se.

„Stejně je to vaše vina, Elleno,“ řekl. „Měla jste ho přede mnou schovat, měla jste mi ho vzít. Neublížil si?“

„Jestli si neublížil?!“ vzkřikla jsem dopáleně. „Mohl se zabít! Může z toho ještě zblbnout! Já vím, že se jeho matka v hrobě obrací, jak s ním zacházíte. Jste horší než pohan – je to vaše krev a vy s ním takhle!“

Zkoušel hoča pohládit. Chlapec se tulil ke mně a vyplakával se z přestálého leknutí – ale sotva na něho otec jen prstem sáhl, spustil nanovo a huř, řval a škubal sebou, jako by ho chytaly křeče.

„Nesahejte na něj!“ bouřila jsem dál. „On vás nenávidí, všichni vás nenávidíme, jen co je pravda! Máte to pěknou domácnost, kam až jste to dopracoval?!“

„To ještě uvidíte, Nelly, kam to teprve dopracuju,“ zachechtal se ten poloudilec. „Zatím se klidte i s tím klukem! A ty, poslouchej, Heathcliffe!“

Koukej zmizet, ať tě tu nevidím! Dneska ti ještě daruju život – ledaže bych to tu podpálil – no, až jak se mi bude chtít.“

Při těch slovech vzal z příborníku láhev brandy a nalil si do sklenice.

„Tak tohle ne,“ prosila jsem ho. „Pane Hindley, dejte si říct! Mějte ohled aspoň na to nešťastné dítě, když už nedbáte na sebe.“

„Každý jiný mu poslouží líp než já,“ odpověděl.

„Tak mějte ohled na vlastní duši,“ volám úpěnlivě a zkouším mu vytrhnout sklenici z ruky.

„I co vás nemá! Naopak – s náramným potěšením ji pošlu do pekla – pánu-bohu na vztek,“ chechtal se ten rouhač. „Srdečně se napijem na to věčné zatracení.“

Obrátil do sebe sklenici a nevrle nás hnal pryč. Svůj rozkaz doprovázel tak bohapustým spíláním, že na to ani vzpomínat nechci.

„Škoda, že se nemůže uchlastat k smrti,“ řekl Heathcliff, když za námi zapadly dveře, a ještě dodal jakoby ozvěnou pár nadávek. „On by to rád udělal, ale tělo se nedá. Pan Kenneth by na to vsadil svou kobyly, že ten chlap přežije kdekoho z gimmertonské strany a uloží se do hrobu až jako zpustlý dědek. Ledaže ho postihne něco nepředvídaného...“

Zašla jsem do kuchyně a usedla, abych ukonejšila to své jehňátko ke spánku. Heathcliff prošel kuchyní – myslila jsem, že jde do chléva. Jenže pak se ukázalo, že pouze obešel mou lavici a natáhl se na pryčnu v protilehlém koutě a tiše tam ležel.

Kolébala jsem Haretona v náruči na klíně a zpívala mu písničku, která začíná:

*Byl pozdní večer, plakala děcka,
matka je pod drnem slyšela...*

A vtom nahlédla do dveří slečna Katka. Slyšela jistě ten rámus před chvílí až do svého pokoje. Zeptala se šeptem: „Jste tu sama, Nelly?“

„Ano, slečinko.“

Vešla a přistoupila ke krbu. Ohlédla jsem se zvědavě, co mi chce. Vypadala rozrušeně a stíněně. Pootevřela rty, jako by chtěla promluvit, nabrala dech, ale místo slov jí unikl jen povzdech. Dala jsem se znovu do zpěvu – ještě jsem jí neodpustila, jak se ke mně prve zachovala.

„Kde je Heathcliff?“ přerušila mě.

„Asi šel po své práci, do stáje,“ odpověděla jsem.

A on mě neopravil, možná usnul. Následovalo nové dlouhé mlčení – všimla jsem si, že Kateřině ukápló pár slziček z lící na dlaždičky. Že by se styděla za své ošklivé chování? To by skutečně bylo něco nového, říkala jsem si – nu, ať se k tomu vyjádří sama, já jí pomáhat nebudu. Ale kdepak ona! Tě bylo všechno jedno, starala se jen o sebe.

„Ach bože,“ posteskla si konečně, „já jsem tak nešťastná.“

„To je smutné,“ poznamenala jsem. „Vám je vůbec těžko vyhovět. Máte tolik přátel, starosti skoro žádné a ještě vám to není vhod.“

„Nelly, mohu vám svěřit tajemství?“ Klekla si ke mně a podívala se na mne těma čarovnýma očima. Uměla udělat takový kukuč, že člověka hned přešla zlost, i když se zlobil plným právem.

„Podle toho jaké,“ povídám.

„Hned vám to povím. Nedá mi to pokoje, musí to ven. Řekněte mi, co mám dělat! Edgar Linton mě požádal o ruku, a já mu dala odpověď. Než uslyšíte, jaká byla, musíte mi poradit, jaká měla být.“

„Hleďte, slečno Kateřino,“ řekla jsem jí na to, „jakkak bych já to mohla vědět? Uvážíme-li teda, jak jste vyváděla, když tu dnes byl, bylo by určitě moudřejší ho odmítnout. Nabídku vám udělal až potom – tak musí být buď zabedněný, nebo střelený.“

„Jestli se vám chce takhle mluvit, už se nic nedovíte,“ broukla rozmrzele. „Řekla jsem mu ano. Nelly, povězte mi honem, nechybila jsem?“

„Vy jste mu řekla ano? Tak co se dál ptáte? Dala jste mu slovo a to se nedá jen tak vzít zpátky.“

„No dobře, ale povězte mi, co jsem *měla* udělat, ať to vím!“ zvolala po-
drážděně. Mnula si nervózně ruce a kabonila se.

„Na to není lehká odpověď, napřed se musí uvážít moc věcí,“ zatvářila jsem se důležitě. „Za prvé a především: máte pana Edgara ráda?“

„Kdo by ho neměl rád? Samozřejmě že ano!“

A tu jsem ji začala zkoušet, jako z katechismu – na dvaadvacitiletou dívku jsem nebyla nerozumná.

„Proč ho máte ráda, slečno?“

„To jsou mi otázky. Mám, a to stačí.“

„Vůbec nestačí. Musíte mi vyložit proč.“

„No, že je hezký a je s ním zábava.“

„Chyba,“ podotkla jsem.

„Protože je mladý a příjemný.“

„Zase chyba.“

„A protože on mě má taky rád.“

„Ani to není zvláštní důvod.“

„A je bohatý a mne bude těšit, až se stanu největší dámou v celém kraji a budu pyšná na takového muže.“

„Nejhorší chyba. A co dál – teď mi řekněte, *jak* ho máte ráda!“

„Jak? No jak se lidé mají rádi – nežvaňte hlouposti, Nelly!“

„Žádné hlouposti – odpovězte!“

„Abyste věděla – zbožňuju půdu, po které kráčí, a vzduch, který dýchá, a všechno, čeho se dotkne, a každé slovo, které řekne. Líbí se mi, jak vypadá a co dělá, líbí se mi on celý, od hlavy k patě. Prosím!“

„Dobře, a proč?“

„Vy už si ze mne děláte legraci, a to není od vás hezké. Já to nemyslím žertem,“ řekla slečna, zachmuřila se a odvrátila se k ohni.

„Já teprve ne, slečno Kateřino,“ odpověděla jsem. „Říkáte, že ho máte ráda, protože je hezký, mladý, bohatý, zábavný a protože vás miluje. Tenhle váš poslední důvod ovšem nepadá na váhu. Bez jeho lásky byste se klidně obešla, ale bez těch ostatních předností sotva – necítila byste s ním, kdyby vás bůhvíjak miloval.“

„Samozřejmě. Nanejdvůh bych k němu cítila soucit – možná odpor, kdyby byl nehezký a neobratný.“

„Ale takových hezkých, mladých a bohatých pánů je na světě víc – dokonce ještě hezčích a bohatších. Do všech se můžete zamilovat – tolik možností!“

„To by ale museli být tady. A tady nikdo takový není, jen Edgar.“

„Časem třeba přijde. A pan Edgar taky nebude věčně hezký a mladý – a co kdyby jednou ani bohatý nebyl?“

„Teď ale je – co je mi do budoucnosti? Podívejte se, Nelly, nemluvte hloupě.“

„No, to je jiná. Když myslíte jen na přítomnost, tak si pro mne za mne vezměte pana Lintona.“

„Já se vás o dovolu neprosím – jednoduše si ho vezmu a basta! Vy jste mi ale neodpověděla – je to tak správně?“

„Správně, slečno. Když přitom nechcete myslet na budoucnost, jednala jste naprosto správně. A teď mi laskavě povzte, proč jste nešťastná. Váš pan bratr to přece uvítá a Edgarovi páni rodiče proti tomu jistě nebudou. Vymě-

níte neutěšený, zpustlý domov za elegantní a spořádaný. Vy pana Edgara milujete a on vás má taky rád. Všechno je na nejlepší cestě, nevidím nikde závalu. Tak kde to tedy vězí?“

„Tady – a tady!“ odpověděla Kateřina, a přitom položila jednu ruku na čelo a druhou na prsa. „Tam někde, co mám duši. Duše a srdce mi říkají, že nejednám správně.“

„Hm, to je divné. Tomu nerozumím.“

„To je právě to tajemství. Vysvětlím vám to, ale nesmíte se mi posmívat. Neumím to vypovědět, ale když vám naznačím, co cítím, můžete si to aspoň představit.“

Usadila se zas u mne. Vypadala teď docela jinak, smutně a vážně, a se-pjaté ruce se jí chvěly.

„Nelly,“ zeptala se z ničeho nic po krátkém zamyšlení, „zdají se vám někdy divné sny?“

„No – občas,“ odpověděla jsem.

„Mně taky. Mívám někdy takové sny, kterých se pak už nemohu zbavit. Ovládají mé myšlenky, rozlévají se a mísí s nimi jako víno s vodou, zbarvují je po svém. Jako tehle sen – budu vám ho vypravovat – ale žádný úsměv, Nelly, to vám povídám!“

„Nechte toho, slečno Kateřino!“ přerušila jsem ji rázně. „Člověku je už dost úzko z toho, jak tu žijeme – máme se ještě děsit všelijakými přízraky a přeludy? Vzpamatujte se, prosím vás, smutek vám nesluší! Podívejte se, jak Hareton hezky spinká. Toho netrápí zlé sny, když se tak roztomile usmívá ze spaní.“

„Já vím, a jeho táta roztomile kleje ve svém brlohu. A taky to kdysi býval takovýto cvalík a vypadal jako nevinný andílek. Nic naplat, Nelly, tomu snu neujdete. Nebude to dlouhé. A do veselosti bych se dnes marně nutila.“

„Nechci nic slyšet! Nechci nic slyšet!“ skočila jsem jí do řeči.

Měla jsem ze snů pověřčivý strach – ještě teď na ně dám. A Katčina zá-dumčivost nevěstila nic dobrého – bála jsem se, aby nepřivolala nějakou děsnou pohromu. Nebylo jí to po chuti, ale přestala s tím. Za chvíli začala znovu – z jiného konce.

„Víte, Nelly, mně by se těžko žilo v nebi.“

„Vždyť vy se tam taky nedostanete,“ odpověděla jsem. „Hříšné duše ne-mají v nebi co dělat – to dá rozum, že by se jim tam zle vedlo.“

„To není proto. Mně se už jednou zdálo, že jsem v nebi.“

„Slyšela jste přece, slečno Kateřino, že o snech nechci nic vědět! Dobrou noc!“ zakřikla jsem ji znova.

Ale ona se zasmála a nedovolila mi vstát.

„Tenhle je docela nevinný,“ uklidňovala mě. „Chtěla jsem vám jenom říct, že jsem se tam necítila doma. Mohla jsem si oči vyplakat, jak se mi stýskalo po zemi. Andělé se tak urazili, že mě odtamtud shodili doprostřed vřesoviště nahoře nad Větrnou hůrkou. Když jsem se tam probudila, rozplakala jsem se samým štěstím. To je to celé moje tajemství – rozumíte už, proč jsem tak nešťastná? Nebe pro mne není – a Edgar Linton taky ne. Kdyby ten bídák Hindley nebyl z Heathcliffa udělal takového sprostého nádeníka, na Edgara bych ani nepomyslela. Ale jak to teď je, Heathcliffa si vzít nemohu – to bych se znemožnila. A tak se nikdy nedozví, *jak* ho miluji. Ne že je tak krásný, ale protože v něm žiju daleko víc než sama v sobě. Naše duše, Nelly – těžko říct, co v nich je – ale jsou z jednoho kusu. Kdežto Linton a já – to je jako měsíční paprsek proti blesku, mráz proti ohni.“

Už chvíli předtím jsem zjistila, že je tam Heathcliff s námi. Ohlédla jsem se, když se za námi něco tiše pohnulo, a zahlédla jsem ho, jak vstal z lavice a neslyšně se vykradl ven. Vyslechl všechno až do té chvíle, kdy Kateřina prohlásila, že by se znemožnila, kdyby se za něho provdala. To mu stačilo – dál už nechtěl nic slyšet. Kateřina seděla na zemi, takže přes opěradlo lavice na Heathcliffa neviděla. Neměla tušení, že tam byl, a také nepostřehla, když odcházel. Já jsem ale sebou trhla a zarazila ji, aby byla zticha.

„Proč?“ ptala se a nejspíše se rozhlédla kolem.

„Josef už je tu.“ Jako na zavolanou k nám zvenčí dolehlo drkotání Josefovy káry po cestě. „Heathcliff sem asi přijde s ním. Skoro jako bych ho byla zaslechla za dveřmi.“

„Za dveřmi nemohl nic slyšet. Jděte připravit večeři, Nelly, já vám zatím Harretona podržím. Až ostatní přijdou, pozvete mě, a já budu večeřet s vámi. Neměla bych klid, dokud se neujistím, že Heathcliff o tom všem nemá ani zdání. Ale moc bych se divila – co myslíte? Ten přece ani neví, co je to láska.“

„Tak? A pročpak – když vy to víte?“ odpověděla jsem. „Co když on miluje vás? Dovedete si představit, jaké by to pro něho bylo neštěstí? Jakmile z vás bude paní Lintonová, Heathcliff přijde o jediného přítele, kterého na světě miluje – zkrátka o všechno. Myslíte vůbec na to, jak snesete rozloučení a jak bude jemu, až ho opustíte a on zůstane na světě sám a sám? Totiž abyste věděla, slečno Kateřino...“

„Já že opustím Heathcliffa? Co to povídáte?“ vzkřikla a v jejím hlase bylo pobouření. „Rozloučení! Jako by *nás* někdo mohl rozloučit! Dopadlo by to s ním jako s Milonem. Ne, co živa budu, od Heathcliffa se neodloučím, Ellen! Pro nikoho na světě. To se všichni Lintonové světa dřív propadnou do vlastní nicoty, nežli se já dobrovolně zřeknu Heath-cliffa. Něco takového mi ani na mysl nepřišlo – tak si to vůbec nepředstavuji. Za tu cenu by přece nestálo za to být paní Lintonovou. Nic se mezi námi nezmění, zůstane pro mne vždycky vším, čím byl odjakživa. Edgar musí překonat odpor k němu, alespoň ho bude trpět. A on si dá říct, až pozná, jak mi na něm záleží. Já vám už rozumím, Nelly. Vy si myslíte, že jsem jen prachobyčejný sobec. A to vás nenapadlo, že by z nás byli žebráci, kdybych si Heathcliffa vzala? Zato když se provdám za Lintona, budu mít možnost Heathcliffovi pomáhat, aby nebyl vydán mému bratru na milost a nemilost a aby to někam přivedl.“

„Za peníze vašeho manžela, slečno Kateřino? A co když v tomhle manžel nebude tak poddajný? Abyste se nepře počítala. Já sice nemám právo posuzovat vaše jednání, ale řekla bych, že tohle je nejhorší ze všech těch důvodů, proč se chcete stát ženou mladého Lintona.“

„Naopak,“ odporovala, „to je ten nejlepší. Ty ostatní důvody slouží jen k tomu, abych mohla uspokojit své záliby – a abych udělala Edgarovi radost. Ale tenhle důvod je v zájmu toho, kdo ve své bytosti obsáhne i mne celou, a to i s mou slabostí pro Edgara. Neumím to vyjádřit, ale přece každý máme nějakou představu, že náš život přerůstá, nebo by měl přerůstat naši ohraničenou osobu. K čemu bych byla stvořená, kdybych měla zůstat uzavřená jen sama v sobě? Největší muka mého života byla muka, kterými trpěl Heath-cliff – znala jsem je a prožívala je s ním od malička – podstatou mého života je on. Kdyby všechno ostatní propadlo zkáze a jen on tu zůstal, žila bych i já; kdyby tu ale zůstalo všechno ostatní a jeho stihl zmar, svět by se mi proměnil v úplnou cizotu – neměla bych tu co dělat. Moje láska k Lintonovi je jako list v lese – čas ji zeslabí, to vím, tak jako zima ochudí stromy. Ale má láska k Heathcliffovi je jako ty věčné skály pod lesem – ne oku pro radost, ale podklad života. Já jsem Heathcliff, Nelly! On je neustále v duchu se mnou – ne proto, že by se mi tolik líbil, já se ani sama sobě často nelíbím – ale protože on je sama moje bytost. Nemluvte proto víckrát o našem rozloučení! Vidíte, že by to ani nešlo, vždyť...“

Zmlkla a zabořila obličej do záhybů mé sukně, ale já jsem se rázně od-táhla. Takové blouznění mě už dopálilo.

„Slečno! Jestli vaše řečnění dává vůbec nějaký smysl, tak to tedy jenom dokazuje, že asi nemáte ponětí o povinnostech manželky – anebo že nemáte kouska cti a studu v těle. Prosím vás, nesvěřujte mi už žádné tajemství! Není o co stát – a neslibuju, že budu mlčet.“

„Tohle si ale necháte pro sebe!?“ zeptala se poplašeně.

„Nic neslibuju,“ opakovala jsem.

Byla by ještě naléhala, ale Josefův příchod nám další řeč překazil. Kateřina se odklidila do kouta a vzala si Haretona na klín, zatímco já jsem vařila. Když jsem měla večeři hotovou, dostali jsme se s Josefem do sporu, kdo ji donese panu Hindleymu. A než jsme to rozřešili, jídlo vystydlo. Tak jsme se shodli na tom, že počkáme, až si řekne sám – nikdo si totiž netroufal chodit mu na oči po takových záchvatech samotářství, když trvaly delší dobu.

„A ten lajdák je ještě na poli? Co je to zas za rošťárnu? Kde se ulejevá?“ ptal se Josef, když Heathcliffa nikde kolem neviděl.

„Já pro něho dojdu,“ řekla jsem. „Bude nejspíš ve stodole.“

Vyšla jsem ven, volala, ale odnikud se mi neozýval. Tak jsem se vrátila do kuchyně a pošeptala Kateřině, že Heath-cliff bohužel vyslechl hodně z toho, co mi tu povídala, a že jsem ho zahlédla odcházet zrovna v tu chvíli, když si stěžovala, co z něho její bratr udělal. Vymrštila se leknutím, položila Haretona na lavici a běžela hledat svého přítele sama – neměla ani čas si uvědomit, proč ji to tak vyděsilo a jak se mohla její zpověď Heathcliffa dotknout. Když se dlouho nevracela, Josef byl pro to, abychom s jídlem nečekali. Že prý je prokoukl – chtějí se vyhnout modlitbě, těm dvěma je prý vždycky moc dlouhá. A že není divu, když taková banda hříšná nemá žádné móresy. A tak přidal tentokrát pro jejich blaho ještě zvláštní modlitbu před obvyklou prosbou za požehnání, která trvala zpravidla čtvrt hodiny. A po jídle chtěl obdobně protáhnout i díkůvzdání, ale vpadla mu do toho slečna s udýchaným rozkazem, aby honem běžel cestou dolů, a až vypátrá, kam se Heathcliff zatoulal, aby ho ihned přivedl zpět.

„Potřebuji s ním nutně mluvit, ještě teď večer, rozumíte?“ povídala. „Branka je otevřená a on bůhví kde – byla jsem nahoře u ovčince a křičela jsem z plných plic na všechny strany, ale odnikud se mi neozýval.“

Josef začal protestovat, ale byla neoblomná. Když viděl, že s odmlouváním nepochodí, narazil si s mrzutým huhláním na hlavu klobouk a šel. Kateřina zatím přecházela po kuchyni a mluvila rozčileně:

„Kde může být – kde jenom může být? Co jsem to všechno říkala, Nelly? Já si teď na nic nevzpomínám. Nebo se ho dotklo, že jsem ho odpoledne tak mrzutě odbyla? No tak, povězte mi, co zlého jsem řekla – čím jsem mu ublížila? Hlavně ať přijde! Ať probůh přijde!“

„No, no, to je nějakého povyku pro nic za nic,“ okřikla jsem ji, ale nahnáno jsem měla sama dost. „Stojí to vůbec za řeč? Copak je zapotřebí dělat hned poplach, když si Heath-cliff vyjde při měsíčku na vřesoviště? A co jestli je zalezlý někde na seníku a nechce s námi nic mít? Už to tak bude. No počkejte – však já ho tam vyslídím!“

Šla jsem znovu všechno prohledat, ale skončilo to zklamáním, a Josef se taky vrátil s nepořízenou.

„Ten kluk vyvádí čím dál, tím hůř,“ spustil už ve dveřích. „Branku nechal dokořán, slečnin poník vyběh, rozdupal obilí a pak utek až na louku. Hospodář mu to zejtra spočítá, však už je načase! On má ještě svatou trpělivost s tím hnízdem nepravostí tady – svatou trpělivost, povídám. Jenže ona mu taky jednou dojde, a pak se těšte – všichni, jak tu jste! Dyť to volá do nebe – vy byste ho samými daremnostmi skorem připravili o rozum.“

„Našel jste Heathcliffa, vy tulpase?“ zakřikla ho Kateřina. „Hledal jste ho, jak jsem vám nařídila?“

„Koně jsem měl radši hledat,“ Josef na to, „to by bylo užitečnější. Jenže ono nešlo hledat nic, ani koně, ani člověka – dyť je tam tma jako v pytli! Leda pískat – ale copak Heathcliff příběhne na moje zapískání? Vám by se třeba spíš ozval.“

Na letní dobu to byl neobyčejně temný večer – z mraků jen jen zahřmít. Navrhla jsem, ať radši zůstaneme všichni sedět doma, nač se za ním pachtit, když ho stejně co nevidět zažene pod střechu děšť. Ale Kateřina se nenechala odradit. Přecházela sem tam od branky ke dveřím, nikde neměla stání. Nakonec zaujala trvalé stanoviště na zídce, na straně obrácené k cestě, a zůstala tam přes všechny moje domluvy, ačkoliv hrom už burácel a začaly padat velké kapky deště. Chvilí volala, pak zas naslouchala, až se nakonec rozplakala. Žádné dítě, ani Hareton, si s ní nezašlo v breku, když ji to chytlo.

Ještě o půlnoci jsme se neodvážili jít spát, bouře nad Větrnou hůrkou se rozběsnila v plné síle. Vichřice závodila s hromem – a buď vítr, nebo blesk rozštíply strom na rohu stavení, silná větev spadla na střechu a urazila kus komína z východní strany. Do ohniště v kuchyni se zřítíla lavina z kamení a sazí. Mysleli jsme, že mezi nás uhodilo – Josef padl na kolena a vzýval

Pánaboha, aby jako za časů patriarchů Noema a Lota ušetřil nevinných a pomlátil jen bezbožníky. Já měla taky takovou předtuchu, že je to Boží soud na nás. Podle mého zdání ten potrestaný Jonáš by mohl být pan Earnshaw, a tak jsem zacloumala klikou u jeho pokoje, abych zjistila, zdali je naživu. Dal se slyšet hezky nahlas, a to takovými slovy, že Josef zdola zahalekal z plných plic, ať si jen Pánbůh nesplete ctnostné lidi jako on s hříšníky, jako je hospodář. Ale hřmění polevilo během čtvrthodinky a nikomu se nic nestalo, jenom Katka promokla na kůži, protože tvrdošíjně odmítala schovat se a stála v tom největším lijáku bez klobouku a bez šálu, až jí z vlasů a šatů crčelo. Konečně zašla dovnitř a celá promáčená si lehla na lavici, obrátila se tvář k opěradlu a zakryla si obličej dlaněmi.

„Copak je to, slečno?“ poklepala jí na rameno, „vy si chcete uhnat smrt? Víte, kolik je hodin? Půl jedné. Tak honem do postele! Dnes už se toho bláznivého kluka nedočkáte. Zaběhl nejspíš do Gimmertonu a teď tam zůstane přes noc. Jistě mu došlo, že takhle pozdě nebude u nás už nikdo vzhůru – leda pan Hindley – a to si jistě rozmyslí, aby si dal otvírat dům od hospodáře.“

„Co vás vede, ten nedošel do Gimmertonu,“ prorokoval Josef. „Už to jináč není, než že zapadl v močále do díry a je po něm. Tohle dopuštění nepřišlo jen tak zbůhdarma – já na vašem místě, slečinko, bych si teď dal moc a moc pozor, třeba jste na řadě vy. Chválabohu, všechno zlé je pro něco dobré, jen když je člověk vyvolený jako beránek po pravici, a ne jako kozel po levici – přečtěte si o tom v Písmě svatém!“

A začal odříkávat různé texty s udáním kapitoly a verše, abychom je lépe našli.

Bylo marné prosit tu svéhlavou holku, aby vstala a převlékla si mokré šatstvo. Tak jsem ji tam nechala drkotat zuby a Josefa kázat a šla uložit malého Haretona a sama si lehnout. Klučik už dávno tvrdě spal, jako by všechno kolem klidně odpočívalo. Ještě chvilku jsem slyšela Josefa předčítat z bible, pak jsem zaslechla, jak se pomalu šourá do své komůrky po žebříku, a dál už jsem nevěděla o ničem.

Ráno jsem přišla do kuchyně o něco později než jindy a při paprscích světla, které dopadalo škvírami v okenicích, jsem viděla, že slečna Kateřina sedí dosud u krbu. Světlo sem pronikalo otevřenými dveřmi z jizby, kde byly okenice zavřené. Hindley se už vynořil ze své samoty a stál teď u ohniště. Obličej měl ztrhaný a nevyspalý.

„Co ti je, Katko?“ ptal se, když jsem vcházela. „Ty vypadáš! – jako utopené kotě. Cos to dělala, děvče, že jsi tak bledá a celá mokrá?“

„Zmokla jsem,“ odpověděla na půl úst, „a je mi zima, nic víc.“

„Neposlucha je to,“ žalovala jsem, když jsem viděla, že hospodář už skoro vystřízlivěl. „Včera v tom lijáku promokla na kůži a pak tu seděla takhle až do rána. Co jsem se do ní namluvila – všechno marné! Nehnula se z místa.“

Pan Earnshaw na nás zůstal koukat. „Až do rána? A proč si nešla lehnout? Copak se bojí bouřky? Vždyť už je dávno po ní.“

Ani jedné se nám nechtělo prozrazovat, že tu Heath-cliff není, dokud to nevyjde samo najevo. Řekla jsem tedy, že nevím, co ji to napadlo – a ona neříkala nic. Ráno bylo svěží, chladné, a tak jsem otevřela okno dokořán. Kuchyň se hned naplnila vůní květin ze zahrady, ale Kateřina mě zlostně okřikla: „Zavřete to okno, Elleno! Je mi zima a umírám hladu.“ Zuby jí cva-kaly a choulila se ještě blíž k dohasínajícímu ohni.

„To bude nemoc,“ prohlásil Hindley, když jí sáhl na zápěstí. „Proto se jí asi nechtělo jít spát. To nám byl čert dlužen! Já už žádnou nemoc v domě nechci! Proč jsi, prosím tě, běhala v dešti?“

„Za klukama, jako obyčejně,“ zaskuhral Josef. Využil toho, že nám nebylo do řeči, aby pana Earnshawa popíchl svým jedovatým jazykem. „Já na vašem místě, hospodáři, já bych jim všem přibouch dveře před nosem, panstvo nepanstvo! Jak vytáhnete paty, už se sem plíží Linton jako kocour. A slečna Nelly – taky pěkná ochechule! – ta hlídá v kuchyni, až budete domů – vy do dveří, a Linton ze dveří. A pak si jde zas milostslečna na frej. Co tomu říkáte, že se vám sestřička toulá po půlnoci v polích s tím parchan-tem mizerným cikánským? Vy jste si myslely, že na dálku nevidím, že jo? I kdepak, to se náramně pletete! Já ho viděl, Lintona, jak sem vpad a pak rychle vypad, a taky vás jsem viděl“ (to platilo mně), „vy couro jedna kup-lířská, jak jste to hnala dovnitř jako splašená, jen zacvakaly podkovy pánova koně na cestě.“

„Tak dost, dědku slídívá!“ okřikla ho Kateřina. „Na mne s takovou nechodte! To byla čirá náhoda, Hindleyi, že se tu Edgar včera stavil. A pryč jsem ho poslala já – věděla jsem, že by ses mu nerad ukazoval, když jsi byl v takovém stavu.“

„Hm – já vím, že mi lžeš, Katko,“ promluvil Hindley, „a ještě k tomu hloupě. Ale o Lintona teď nejde – bylas v noci s Heathcliffem? Mluv! Ale

pravdu! A neboj se, že mu tím uškodíš. Ne že bych ho přestal nenávidět, ale něco dobrého pro mne udělal, a tak mi svědomí nedá, abych mu zlámal vaz. Raději ho pošlu z domu, hned teď – abych pak na to náhodou nezapomněl. Potom se ale mějte všichni na pozoru, to vám povídám, – když tu nebudu mít Heathcliffa, vynahradím si to na vás.“

„Vždyť jsem Heathcliffa večer ani neviděla,“ rozeštkala se Kateřina. „A jestli ho vyženeš z domu, odejdu s ním. Ale k tomu možná ani nedojde – možná že už je pryč.“ Srdcelomný pláč ji přemohl natolik, že jí dál nebylo nic rozumět.

Hindley ztropil děsnou bouři, počastoval ji spoustou opovržlivých nadávek a pak jí pohrozil, ať se okamžitě klidí do svého pokoje, nebo že bude mít proč brečet. Přiměla jsem ji, aby poslechla. Jak ale vyváděla, když jsme tam přišly, na to hned tak nezapomenu. Dostala jsem strach, že se snad zbláznila – prosila jsem Josefa, aby běžel pro doktora. No, a pak se potvrdilo, že opravdu fantazíruje – jen se na ni pan Kenneth podíval, hned prohlásil, že je to s ní vážné, že má zimnici. Pustil jí žilou a mně řekl, že se jí nesmí dávat nic než syrovátka a odvar z ovesných vloček a že ji mám hlídat, aby se nevrhla ze schodů nebo neskočila z okna. Pak se rozloučil, protože měl co dělat, aby obešel své nemocné. V téhle farnosti jsou to od domku k domku dobré tři míle.

Neříkám, že jsem byla zvláště něžná ošetřovatelka, a Josef s hospodářem taky moc okolů nenadělali, a s naší pacientkou bylo těžké pořízení, v ničem si nechtěla dát říct, ale nakonec z toho přece jen vyvázla. Stará paní Lintonová k nám ovšem přijela několikrát, hned se ujala velení, s každým se vadila a proháněla nás. A když Kateřina byla z nejhoršího venku, odvezla si ji do Drozdova – za to jsme jí byli moc vděční a všichni si oddechli. Chudák stará paní, brzy měla proč své laskavosti litovat. Se starým pánem se oba od Kateřiny nakazili a zemřeli několik dní po sobě.

Tak se nám milostslečna zase vrátila a byla od té doby ještě víc nezkratná, útočnější a pánovitější. O Heathcliffovi jsme od toho bouřlivého večera neslyšeli. Jednou, v nešťastném okamžiku, když mě obzvláště dopálila, jsem jí neprozřetelně vyčetla, že Heathcliffovo zmizení má na svědomí ona sama. Od té doby na mne několik měsíců nepromluvila, kromě běžných rozkazů. Josefa stihla podobná klatba – bez okolů jí řekl, co si o ní myslí, a začal jí číst levity jako malé holce. Ona se ale pokládala za dospělou a za naši velitelku, nehledě k tomu, že po tak vážné nemoci čekala ode všech samé

ohledy. Doktor nás totiž varoval, abychom jí raději neodporovali a hleděli jí ve všem vyhovět, a tak pohlížela na každého, kdo si nechtěl dát všechno líbit a odmlouval, jako na vraha. Panu Earnshawovi a jeho kumpánům se vyhýbala. Jenže bratr, zastrašený Kennethovými výstrahami a jejími vzteklymi výbuchy, které často hrozily skutečným záchvatem, jí teď povoloval ve všem, co si zámánula, jen aby nedráždil její prchlivost. Hověl až moc shovívavě jejím rozmarům, ne z bratrské lásky – pýcha v tom byla! Jemu na tom nesmírně záleželo, aby se jeho rodina povznesla sňatkem s potomkem Lintonů, a proto nechal sestře úplnou volnost, aby si z nás dělala otroky – jen když on měl od ní svatý pokoj. Edgar Linton nebyl první ani poslední obětí zaslepené lásky – považoval se za nejšťastnějšího člověka pod sluncem toho dne, kdy ji vedl do gimmertonského kostelíku, tři roky poté, co jeho otec zemřel.

Já jsem pak také odešla z Větrné hůrky – proti své vůli, ale nedali jinak – musela jsem do Drozdova s ní. Haretonovi šlo už na pátý rok a zrovna jsem ho začala učit první písmenka. Bylo to smutné loučení, ale slzy paní Kateřiny zmohly víc než naše. Když jsem prohlásila, že zůstanu, a když poznala, že se mnou nic nesvede, spustila nářek před manželem a před bratrem. Manžel mi nabídl velkolepý plat; bratr mi poručil, abych se klidila, že tam žádnou ženskou mít nechce, když je teď dům bez paní. Haretona že si beztak vezme do parády kaplan. Co jiného mi zbývalo než poslechnout? Jen jsem panu Hindleymu řekla, že chce asi urychlit svou zkázu, když vyhání posledního slušného člověka z domu. Zlíbala jsem Haretona a dala mu sbohem. Od té doby jsme se neznali. Těžko si zvykám na to pomyšlení, že dnes ani neví, kdo je Ellena Deanová, a že byly doby, kdy pro ni znamenal celý svět – a ona zas pro něj.

Při těchto slovech zavadila má hospodyně pohledem o hodiny nad krbem a užasla, že minutová ručička ukazuje půl druhé. Nedala se už zdržet ani o vteřinu déle. Ani já, po pravdě řečeno, jsem nebyl proti tomu, aby se pokračování příběhu odložilo na jindy. Šla se oddat odpočinku a já jsem skoro dvě hodiny ještě rozjímal. Teď však musím sebrat veškeru odvahu, abych se zvedl a následoval jejího příkladu. Hlavu i údy mám bolestně malátné.